

Тумачење појма и издаја кроз историју

Покушаћу да на основу нагомиланог вековног искуства одговорим на ово питање позивајући се на кључне догађаје и дилеме пред нашом државом, али и карактерологију самог српског народа.

Одмах треба рећи да издаја није само наша специфична особина. Писана историја људске цивилизације пуна је таквих примера почев од Јуде Искаротског и Исуса Назарећанина, Авеља и Каина, Брута и Цезара . . .

О издаји су писали многи, а ради подсећања ћемо цитирати само неке:

- стари мудри Римљани су о томе рекли “Proditores etiam iis, quos antepanunt, invisi sunt” што у преводу са латинског језика значи “издајници су мрски и онима којима служе” (Албин Вилхар, “Латински цитати”).

- у Међународном лексикону цитата (International Thesaurus of Quotations”, Penguin Books, London) налазимо шта је о издаји записао велики шпански књижевник Мигуел Сервантес у свом “Дон Кихоту”. Он каже “да се издаја награђује, али су издајници презрени”.

- Вилијем Шекспир у “Отелу” каже: “Он не мрзи Дездемону, него у Дездемони издајницу”.

- Џон Харингтон о издаји пише: “Издаја никад не успева. Зашто? Ако успе, нико се не усуђује да је назове издајом”.

Да ли је издаја наша судбина?

Пише: Радомир Кошанин
уторак, 06 новембар 2012 02:10

(Sir John Harington, "Of Treason", Epigrams, 1615.)

- у Речнику српско-хрватског књижевног и народног језика у издању САНУ под одредницом издаја налазимо да "народ сматра за највећу издају кад неко изиђе из борбе жив, а свога старешину пусти да погине".

- велики Његош у "Горском вијенцу" каже "великаши грдне кукавице, постадоше рода издајнице".

- а веб сајту www.draganbabic.com, којим се користио у свом другом идентитету Др Радован Караџић, може се прочитати и да "онај који прода рода свога, нека две раке ископа".

Староримски државник и филозоф Марко Тулије у својим делима о издаји пише: "Нација може да преживи будале, па и оне најамбициозније. Али, издају изнутра, никако. Непријатељ пред вратима мање је страшан, јер је познат и он носио своју заставу отворено. Док се издајник креће слободно међу онима унутар градских капија, његов лукави шапат шири се свим улицама и чује се чак и у кулоарима Сената. Такав издајник нам се не појављује као издајник. Он прича гласом који је жртвама близак и пријатан. Његово лице и начин одевања слични су њиховом и он оживљава ону поквареност која лежи дубоко у срцу сваког човека. Издајник разара душу нације. Он ради скривено и незнано у ноћној тмини, подривајући темеље града. Он шири заразу у телу политике све док она његовој болести не подлегне. Мање би требало да се плашимо убице. Издајник је куга".

О издаји у Срба

У српској епској поезији посвећеној Косовском боју говори се о томе како је упркос клетви на вечери пред одсудну битку, Вук Бранковић сутрадан издао кнеза Лазара. Иако о томе нема поузданих података, то је све до данас постао синоним највеће издаје у српској историји. Међутим, историјски документи су забележили један други стварни догађај. Наиме, српски велможа Константин Дејановић, који је владао простором између Ћустендила у данашњој Бугарској, Струмице и Куманова у данашњој Македонији, не само да се није придружио кнезу Лазару, већ је богато на свом двору угостио турску

Да ли је издаја наша судбина?

Пише: Радомир Кошанин
уторак, 06 новембар 2012 02:10

војску на челу са Муратом и његовим синовима Бајазитом и Јакубом.

Када се после слома Првог српског устанка Карађорђе Петровић из Русије вратио у Србију, којом је као турски вазал владао Милош Обреновић, он је одмах отишао у Велику Плану свом куму Вујици Вулићевићу, верујући да је ту најсигурнији. Уместо да му обезбеди састанак са Милошем, кум га по његовом налогу мучки убија на спавању у Радовањском лугу 13. јула исте године. Ово је још веће проклетство, јер се кумство код Срба поштује и преноси са колена на колена и третира као најближе сродство. Круна овог издајства је слање главе војводе Карађорђа у Истанбул као доказ вазалне оданости Порти. Због гриже савести је касније ту подигнута црква Покајница, али то није избрисало ову издају и проклетство Обреновића.

Чин издаје је било и приступање тзв. Тројном пакту, који су у име владе потписали Цветковић и Мачек са Рибентропом и грофом Ћаном, односно Хитлером и Мусолинијем у марту 1941. године. То је резултирало великим демонстрацијама у Београду под слоганом “боље рат него пакт”. Србију су окупирали Немци, а њом су формално управљали домаћи квислинзи. Малолетни краљ Петар II Карађорђевић је са дворском камарилом побегао преко Каира у Лондон и одатле уз помоћ Уједињеног Краљевства изигравао власт.

Српски комунисти су се после Другог светског рата трудили да докажу да су највернији следбеници идеја марксизма, лењинизма и стаљинизма. Многи су то платили главом или дугогодишњом робијом на Голом отоку, српској варијанти Гулага. Само захваљујући њиховој ревности забрањен је повратак Срба протераних са Косова и Метохије у своје домове и на своја имања, што је допринело промени етничке структуре становништва на терену. Они се нису противили ни сељењу индустријских капацитета из Србије у Словенију и Хрватску уз образложење да је то због очекиваног напада снага Варшавског уговора на нашу земљу после резолуције Информбироа. Ти капацитети су тамо трајно и остали, а Србија им је служила као сировинска основа.

аНАТОмија издаје после 2000. године

Чују се мишљења да је издаја у данашњој Србији, у одсуству других, постала готово једина национална стратегија. То се очитује у свим областима друштвеног живота. Испоставе Новог светског поретка у виду тзв. невладиних организација тврде да је издаја превазиђен појам, да он више не постоји, да издајнике измишљају противници демократије. По њима је сасвим нормално да се иде код непријатеља док он сеје бомбе и смрт, да се захтева јаче бомбардовање и да се то не карактерише као издаја него као политика у интересу народа и у духу времена.

Све је почело киднаповањем Слободана Милошевића и његовом испоруком Хашком трибуналу. Јуда је издао Исуса Христа за 30 сребрњака, а Н.Н. извршилац из ДОС-а је за свој труд примио 5 милиона америчких долара. Додуше, Јуду је ипак гризла савест, па је после Исусове смрти вратио награду и обесио се. Наш, за разлику од њега, нема тих брига. Он већ деценију ужива у плодовима свога „рада“.

Ратни авиони НАТО пакта су се после 78 дана бомбардовања Србије и пошто су на њу истоварили демократију повукли у своје базе, али су на терну оставили своју ДОС пешадију са 18 бригада и безброј чета у облику НВО. Одмах је кренуо „победнички“ пир. Најпре су повучене тужбе против шефова држава чланица НАТО, које су нас бомбардовале уз образложење да су то наши пријатељи и да је Косово демократско питање и да ће оно уз њихову помоћ бити решено.

Прва се на удару нашла Војска. Ту се јавно и отворено испуњава начело НАТО стратегије да “политички пораз једне нације није коначан када непријатељски војници окупирају њену територију, већ када непријатељски функционери окупирају институције

Да ли је издаја наша судбина?

Пише: Радомир Кошанин
уторак, 06 новембар 2012 02:10

друштва и над њима остваре контролу". У "помоћ" држави притичу Сорошев Фонд за отворено душтво, касније преименован у Фонд за политичку изузетност, Хелсиншки комитет за људска права, Фонд за хуманитарно право, Центар за културну деконтаминацију, Југословенски комитет за људска права, Европски покрет за Србију, Жене у црном и безброј сличних антисрпски профилисаних организација.

Разбијање српске војске са тезом да је земља сиромашна да издржава тако велики војни систем и да јој не прете спољни безбедносни изазови почиње преузимањем тзв. НАТО стандарда развијених за новокомпоноване земље из састава бившег СССР-а и Источне Европе. Правим српским патриотима, браниоцима Србије, је понуђена опција "прилагоди се или иди" намењена губитницима, уместо да им се да статус ратних ветерана који су се борили за очување и спас српства на просторима бивше Југославије и Косова и Метохије. Тако је официр који је оборио невидљиви амерички авион Stelt завршио као пекар, уместо да му се додели највеће војно признање! У акцији „Призма“ спроведеној 2005. године из војске је отпуштено 9300 старешина, који као бескућници тумарају по подрумима широм земље Србије. Над многима висе потернице хрватске неоусташке државе за наводне злочине у тзв. лијепој њиховој.

У међувремену је Србија приступила Партнерству за мир (читај партнерству за рат). Без одлуке парламента потписан је уговор о слободном пролазу НАТО снага преко територије Србије, а касније се потписује и споразум о размени обавештајних података између Србије и НАТО.

Како другачије него издајом назвати одустајање од тужбе наше државе против 19 земаља НАТО за надокнаду стварне штете од преко 100 милијарди долара проузроковане уништењем привредних и инфраструктурних објеката широм земље, коју су "експерти" који се крију иза шифре "Г-17" после 5. октобра 2000. године умањили на 35 милијарди долара.

Да ли је издаја наша судбина?

Пише: Радомир Кошанин
уторак, 06 новембар 2012 02:10

И повлачење противтужбе према Босни и Херцеговини можда би се могло окарактерисати као издаја имајући у виду пресуду коју је по њеној тужби према С.Р. Југославији, односно Србији као држави сукцесору, донео Међународни суд правде у Хагу?

Како се другачије може назвати одлука да се из српских затвора пусте сви шиптарски терористи а за узврат не добије ниједан Србин, жив или мртав, из њихових логора? Шта тек рећи о извињењима званичној Хрватској, која они нису ни тражили, усвајање резолуције о геноциду и клањање муслиманским жртвама у Сребреници, а да се то исто не учини и српским у Кравици и другим сличним “дипломатским” гафовима просрпског председника Републике?

После оштрих реакција неких патриотских странака и организација, а посебно Руске Федерације, владајућа гарнитура одлучује да издају легализује усвајањем Закона о сарадњи са Хашким трибуналом. Од тада почиње отворена хајка на Србе са јавних и тајних потерница. Више се не зна ни ко, ни где, ни како хапси те људе. У дневном листу “Политика” објављен је 14. априла 2008. године чланак у коме се наводи да је у процесима пред Трибуналом у Хагу и код специјалних судова за ратне злочине у Србији, Хрватској и Босни и Херцеговини укупно донето пресуда за 699 Срба, 26 Хрвата, 8 тзв. Бошњака, 3 Албанаца, тј. шиптара и једног Македонца. Познато је да се пред судовима у Хрватској воде поступци по тајним потерницама против још око 1.500 Срба из Републике Српске Крајине.

Интересантно је да је и Тужилаштво за ратне злочине у Београду од свог оснивања 2005. године процесуирало укупно 150 лица, од чега 112 Срба, 37 Албанаца и једног Хрвата.

Овде је, истине ради, потребно направити паралелу са Нирнбершким процесом против вођа нацистичке Немачке после Другог светског рата. Тамо је 12 челних људи

политичког и војног врха осуђено на смрт, њих 4 на укупно 65 година затвора, а 3 на доживотну робију, док су тројица ослобођена оптужби. Једном није ни осуђено због лошег здравственог стања, а један је извршио самоубиство. Нико од процесуираних није осуђен за злочин геноцида, упркос чињеници да је извршен до тада невиђени погром над Јеврејима, Ромима и Словенима.

У Хашком трибуналу је већ донето неколико пресуда Србима у којима су они осуђени за злочин геноцида и етничко чишћење. За то време наши “евроатланлисти” упорно понављају да је улазак Србије у Европску Унију и НАТО једина алтернатива. Уместо да поништи договоре, које је постигао чиновник Министарства иностраних послова Борко Стефановић са представником сецесиониста са Косова и њиховим спонзорима из Европске уније као неуставне, наша Влада и Председник подижу „преговоре“ на највиши политички ниво.

Др Радмила Милентијевић, професор на америчком универзитету, једно време члан српске владе, запитала се у једном интервјуу: “Шта је Србија добила када је пред Вашингтоном почела да пузи? Презир. Запад ништа мање Србију не мрзи, само је сада још више презире!” То ме подсетило на изјаву једног од твораца Новог светског поретка Хенрија Кисинџера: “Бити непријатељ Сједињених Америчких Држава је опасно, али бити њихов пријатељ је кобно”.

Посебно поглавље у новокомпонованој историји представља релативизовање отпора и борбе против нацистичке окупације у време Другог светског рата. Законом донетим у Скупштини легализовано је квислинштво представљањем четника највећим борцима против немачких и италијанских окупатора, без обзира на чињеницу да су се они пред крај рата повлачили са немачком војском са грчког фронта под командом генерала фон Лера заједно са усташама, недићевцима, љотићевцима и фолксдојчерима ка Аустрији. Готово сви народни хероји су “изгубили” називе улица у српским градовима, бисте су им

порушене или претопљене као старо гвожђе, а исту судбину су доживеле и улице руских генерала, који су учествовали у ослобађању Београда 1944. године. Са таквим теретом, објашњавају нам, не можемо ући у евро-атлантске интеграције. Али смо зато у Новом

Да ли је издаја наша судбина?

Пише: Радомир Кошанин
уторак, 06 новембар 2012 02:10

Саду добили улицу Џона Ленона, оснивача рок групе Битлс, а у Житишту подигли споменик боксеру Рокију, имагинарном филмском лику, кога у наставцима тумачи Силвестер Сталоне. Једва чекам да се испред новог телевизијског торња на Авали постави табла захвалности Хавијеру Солани, оном истом који је наредио да се он 1999. године сруши под теретом НАТО бомби.

Култура је такође реформисана према НАТО стандардима. Пробајте да од Министарства културе добијете средства за финансирање филма, телевизијске серије или издавање књиге на колико-толико објективне националне теме, поготово о догађајима из најновије историје: разбијања Југославије и одбране од НАТО агресије. То би у добром делу распршило унапред прихваћену слику и “истину” створену у студијама глобалних телевизија попут CNN, BBC и Euro News. Али, ако се ради о Србима као лошим момцима, псима рата и криминалцима, довољно је да покуцате на врата било које амбасаде земаља чланица НАТО у Београду и мреже њихових испостава у виду организација тзв. цивилног сектора. Они ће за вас излобирати чак и неку престижну домаћу или инострану награду на филмским или телевизијским фестивалима. Али зато наш Јавни сервис (некадашња ТВ Бастиља) упорно одбија да јавности прикаже филм „Тежина ланаца“ Бориса Малагурског.

Тако смо, путујући кроз историју и литературу, од негдашњег третирања издајника као највећег зла за народ и државу стигли до најбоље плаћеног занимања у проевропској Србији: заштићени сведок, или сведок сарадник. На цени су кооперативни Срби, спремни да националну припадност замене за белу Шенген листу, а веру за вечеру. Опрости им Боже, и ако знају шта раде!

Издаја је увек била појединачни акт, али је изгледа у данашњој Србији подигнута на ниво државне политике. Куда смо се запутили и где ћемо стићи тако идући, само Бог зна, али се бојим да смо и њега издали, или нас је он сам оставио.

Има ли излаза?

После свега се поставља питање има ли излаза? Пред истом дилемом се пред избијање Првог светског рата после ултиматума Србији од стране Аустро-угарске монархије нашао Никола Пашић. Наиме, чланови његовог кабинета су га запитали: “Господине председниче, имамо ли излаза?”, на шта им је мудри Баја одговорио: “Има, али ми нећемо да излазимо”, објашњавајући им да се проблем не решава тако што се остави у соби и

Да ли је издаја наша судбина?

Пише: Радомир Кошанин
уторак, 06 новембар 2012 02:10

изађе на врата, већ се са њим бори и побеђује. На свој начин их је храбрио говорећи им „Не бојте се, добро бити неће“ и „Спаса нам нема, пропасти не можемо“.

У савременом свету у време успостављања глобалног система Новог светског поретка развијене су три могуће стратегије отпора:

- стратегија супротстављања,
- стратегија балансирања и одвраћања и
- стратегија прилагођавања и попуштања.

Прва стратегија је резервисана за земље које располажу јаким војним ресурсима, укључујући нуклеарне потенцијале, попут Ирана, Северне Кореје и Белорусије. У последње време се ствара снажно упориште антиглобализма у Јужној Америци на челу са Венецуелом, која се захваљујући свом богатству у нафти и гасу развила у економског лидера континента заједно са Бразилом и Чилеом. Без њихове помоћи народ Кубе сигурно не би издржао готово полувековне санкције САД-а.

Друга стратегија је привилегија две најмоћније земље изван глобалистичког круга: Руске Федерације и Народне републике Кине. Данас је већ успостављен формални савез држава под називом Брикс, скраћеница почетних слова њихових имена: Бразил, Русија, Индија, Кина и Јужна Африка. У њима је сконцентрисана огромна привредна и војна снага, а чине скоро две трећине укупног светског становништва.

Да ли је издаја наша судбина?

Пише: Радомир Кошанин
уторак, 06 новембар 2012 02:10

Трећој стратегији прибегавају економски и војно слабе земље. Стратегијом добровољног попуштања користиле су се многе државе настале распадом бившег СССР-а и Југославије. Оне су пале под утицај САД и Европске уније, јер су им ове помагале финансијски тражећи од њих политичке уступке на принципима штапа и шаргарепе. Наметнута стратегија попуштања и прилагођавања се користи у многим земљама Африке, Азије и Јужне Америке. Реч је о економски сиромашним земљама са важним геостратешким положајем и минералним богатством. Наша земља је случај комбинације све три варијанте ове стратегије.

Академик Матија Бећковић у својој књизи „Косово најскупља српска реч“ у издању „Гласа цркве“, Ваљево, 1989. године, између осталог, каже: „Кад бисмо то Косово изгубили, само бисмо доказали да смо потомци оних који су тамо издали још 1389. године. И још горе, изгубити на косову није исто што и изгубити Косово“.

Лазарева клетва на Газиместану пред полазак у бој на Косову би требало да одзвања у свести оних наших политичара који данас одлучују о будућности Косова и Метохије, јер се на њему најјасније види „ко је вера, а ко је невера“.

Академик Љубомир Тадић је 1986. године објавио књигу са упитним насловом „Да ли је национализам наша судбина?“. Шта ви мислите, да ли је издаја наша национална судбина?